

Брута и го почитамъ; да кажъ, имахъ страха на Цезаря. почитахъ го и го обичахъ. Ако Брутъ позволи на Антония да доде при него безопасно, и склони да му изясни съ какво Цезарь е заслужилъ да умрѣ, Маркъ Антоний не ще обича толкозъ мъртвия Цезарь, колкото живия Брутъ, но ще върви подиръ щастията на благородния Брута съ прилична вѣрность презъ сичкитѣ случайности въ това ново положение. Тѣй казва господаря ми, Антоний.

Брутъ. Твоя господарь е уменъ и храбъръ Римлянинъ. Никога не съмъ го мислилъ за по доленъ. Кажи му тѣй, че ако обича, нека доде тука; той ще бѣде удовлетворенъ, и, честно слово, ще си отиде небухнѣтъ.

Слуга. Ще го доведж сега. (*Излиза Слугата*).

Брутъ. Познавамъ, че ще го имаме за добъръ приятель.

Кассий. Дано бѣде тѣй, но пакъ умѣтъ ми доста ся бои отъ него и сумнѣнията ми винаги сж излизали на истина.

Влиза АНТОНИЙ.

Брутъ. Ето Антоний иде. — Добрѣ дошълъ, Маркъ Антоние.

Антоний. О, могущий Цезаре! до толкозъ ниско ли ти лежишь? Да ли всичката ти слава, сичкитѣ ти завоевания, триумфи, трофеи сж достигнали до такава малка мѣра? Збогомъ ти! — Незнамъ, Г-да, какво ви е намѣрението, на кого другиго кръвта ще са пролѣе, кому другиму е реда. Ако на мене, нѣма другъ по згоденъ часъ, освѣнъ часа на Цезаревата смъртъ, нито друго оржие по достойно, колкото тѣзи ваши ножове, станжли богати съ най благородната кръвъ въ всичий свѣтъ. Умолявамъ ви, ако имате нѣщо противъ мене, сега, додѣто обагрянитѣ ви ржцѣ още дигатъ пара, изпълнете си желанието. Да живѣѣж хиляда години, не бихъ ся чувствувалъ по готовъ да умрѣ, и никое друго мѣсто не ще ми угоди толкозъ, колкото тука, при Цезаря, и отъ вазъ, отбора и цвѣта на този вѣгъ, посеченъ.